

NIUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 3 / 10-11-2019

De tijd vliegt voorbij! Voor jullie ligt alweer de derde nieuwsbrief. Deze keer met wederom enkele levensverhalen. Omdat ik een paar verhalen helaas niet op tijd mocht ontvangen, heb ik ook mijn eigen verhaal in dit nummer opgenomen. Verder treffen jullie enkele bijzondere gebeurtenissen aan uit onze Rolducse tijd. Misschien kennen jullie ook nog leuke anekdotes. Stuur ze me toe! Alvast dank!

Ik wens jullie veel leesplezier toe!

Herinnert u zich The Sophisticated Movement nog?

Van Alex Laenen ontving ik bijgaande foto van The Sophisticated Movement, een boys-band, die in onze Rolducse jaren furore maakte in Kerkrade en omgeving. De band bestond uit vier personen, waarvan drie Rolduciëns uit onze of een iets latere periode. Van links naar rechts zanger Norbert Meijs, gitarist Rik Delsing, gitarist Harry Urlings en drummer Hans Bak. Ze maakten harde, maar volgens Alex tegelijk melodieuze muziek; covers en eigen composities. Alex was enkele malen bij hun repetities. Daar heeft hij deze foto's gemaakt. Hij herinnert zich nog enkele beatmissen onder andere in de Lambertuskerk aan de Markt en een optreden in Jongeren centrum 'Shoes'. Heel leuk en sfeervol! Hoe het de band later is vergaan is hem niet bekend.

The Sophisticated Movement

Hoe het verder ging na Rolduc! Piet Gielen (op Rolduc van 1963-1969)

Na Rolduc heb ik eerst kandidaats Nederlands gestudeerd in Utrecht. Daarna heb ik voor de doctoraalstudie algemene taalwetenschap in Amsterdam gekozen. Mijn specialisaties waren psycholinguïstiek en functional grammar. Als bijvakken had ik filosofie en Nederlands. Tijdens die studie werkte ik al als leraar Nederlands en aardrijkskunde aan een scholengemeenschap voor mavo en leao in Utrecht. Na mijn afstuderen heb ik een tijd Nederlands gegeven aan de havotop van een Pedagogische academie in Den Bosch. Wij hebben ons daar veel bezig gehouden met vernieuwing in de didactiek van het vak Nederlands. Uiteindelijk heb ik mijn studie psycholinguïstiek in de praktijk kunnen brengen door bij het ROC van Den Bosch samen met de psycholoog een test- en begeleidingscentrum voor taal- en leerproblemen op te zetten en te runnen.

Ik heb deels samen met pedagoge Carin van Aken een serie leesboekjes geschreven voor kinderen die taal moeilijk verwerken. De serie *Ga je mee naar Larilo?* is in enkele leesvarianten gratis te downloaden van internet.

Sinds 1974 woon ik samen met Wim Rhebergen. Hij was werkzaam als gezondheidszorgpsycholoog in een verpleeghuis te Amersfoort. In 2014 hebben we uitbundig ons 40-jarig jubileum gevierd.

Wim en Piet in 2014

Met een Lets koor in Venlo in 2014

Verknocht aan Nederlands en muziek

Lang heb ik een aantal mensen uit Letland begeleid met Nederlands. Ik kwam zo ook in contact met de Klassieke muziek van Letland. Op onze site www.rhegie.com vind je een uitgebreide pagina over die muziek met mooie links. Al zo'n 12 jaar volg ik in Roermond een cursus muziek bij de Limburgse componiste Margriet Ehlen. Ik verzorg daar regelmatig een middag over muziek en dan meestal over minder bekende onderwerpen. Bijvoorbeeld klassieke muziek van Japan en Armenië, de componisten Alphons Diepenbrock en Erich Korngold. Met de Limburgse Sintezza Lisa Weiss heb ik her en der in Limburg een Gypsy College verzorgd.

Een fictieve roman over Rolduc

Ook al vond ik de Rolducse jaren een stuk minder relaxed dan de lagere school in Baarlo, ik ben toch dankbaar voor de gedegen opleiding en voor de vriendschappen die ik eraan heb over gehouden.

In 2006 heb ik een deels fictieve docuroman geschreven over de jaren dat ik op Rolduc zat. Er zit ook wat boeddhistische achtergrond in ter wille van de spirituele reflectie. Ik ben niet meer ingeschreven als katholiek, maar de spiritualiteit is niet verdwenen uit mijn leven.

Van mijn moeder moest ik naar Rolduc! Math Dicker (op Rolduc van 1962-1965)

Mijn eerste bezoek aan Rolduc was in 1962 met de kapelaan van ons dorp, een jeugdvriend van mijn moeder. Ik had enkel oog voor de speelzaal en de heerlijke broodjes met chocomel. Toen ik later een paar maanden met de kudde had meegelopen, beviel het me allemaal niet meer. Hoezeer ik mijn moeder ook smeekte om er weg te mogen, het verzoek werd niet gehonoreerd. In 1965 werd ik van Rolduc gestuurd, omdat ik te veel belangstelling had voor het andere geslacht; blijkbaar mocht dat niet. Mijn moeder had geen verweer meer; haar zoon was niet geschikt voor het priesterschap. Ik heb overigens nooit interesse gehad om priester te worden.

Mededelingenbord

Bij de zwarte plank nam ik me voor om aan dat verblijf op Rolduc nooit positief terug te denken; ik heb over dat voornemen later nog veel nagedacht en ben tot de slotsom gekomen dat een kostschool gewoon niet bij mij past; ik heb meer vrijheid nodig.

Mijn middelbare opleiding heb ik voortgezet aan een gymnasium in Maastricht; de overgang ging prima en het eindexamen behaalde ik in 1969. De leraren van het gymnasium in Maastricht ben ik dankbaar voor het feit, dat ze mijn belangstelling voor hun vakgebieden wekten. Wiskunde was en is mijn favoriete vak. De leraar Duits draaide tijdens de les vaak lp's die te maken hadden met de Duitse literatuur o.a. werken van Goethe en Schiller. Na mijn diensttijd als telegrafist en na vier jaar werken als systeemontwerper op een computercentrum van DSM ben ik wiskunde gaan studeren aan de KU-Nijmegen en daar afgestudeerd in de getaltheorie.

Wiskunde en filosofie

Naderhand heb ik filosofie gestudeerd aan de KU-Leuven. Voor het schrijven van de afstudeer-thesis zocht ik een onderwerp dat aansloot bij mijn interesse voor Rolduc. Mijn masterthesis gaat over de filosoof en theoloog Arnold Tits (1807-1851). Hij wordt beschouwd als een van de belangrijkste professoren van de theologische faculteit in Leuven in het midden van de 19^e eeuw. Tussen 1834 en 1840 doceerde hij filosofie aan het Luikse seminarie te Rolduc.

Ik verzamel boeken over wiskunde, filosofie en geschiedenis. Het rondsnuffelen op [digitale] markten en in kringloopwinkels is een van mijn hobby's; ik kom altijd wel met boeken naar huis met als gevolg dat mijn hele kamer uitpuilt van de boeken.

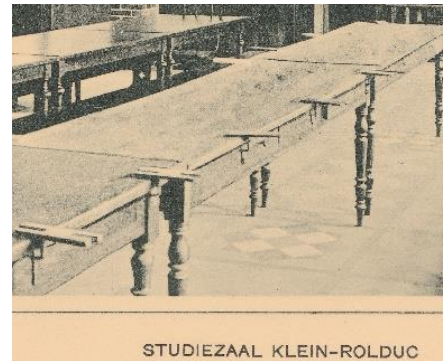
Rolduc blijft me ondanks alles boeien!

Ook al past een kostschool niet bij me, Rolduc boeit me al heel lang. Het Rolducse systeem interesseert mij als toeschouwer en zeker niet als deelnemer. De laatste tijd houd ik me bezig met het muziekleven op Rolduc in de negentiende eeuw. De bron bij uitstek is priester en componist Bernard Pothast (1824-1904); als componist van de Matheus Passie zul je hem wel kennen. Meer informatie is te vinden op mijn website over Rolduc: www.rolduc.org

Figuurzagen en biljarten

Het zijn vaak de kleine zaken op Rolduc die leuk zijn. Ik ontdekte onlangs dat men in de speelzaal van Klein Rolduc ook aan figuurzagen deed; op een oude foto zie je namelijk zaagplankjes bevestigd aan een tafel.

In de Kleine Republiek van Lodewijk van Deyssel is er ook sprake van. Op een bouwtekening van de abdij ontdekte ik ook, dat men al in de negentiende eeuw op Rolduc een kamer had waar gebiljart werd.

We worden stilaan allemaal ouder!

Wat mijn werkzame periode betreft ben ik zo'n dertig jaar docent geweest aan de HEAO in Sittard in de vakken informatica en wiskunde. Parallel aan de baan bij de HEAO had ik een aanstelling bij de Open Universiteit bij de Faculteit Informatica. De combinatie theorie en praktijk is nuttig en afwisselend. Sinds mijn 62-ste ben ik vervroegd met pensioen gegaan. Mijn vrouw en ik hebben drie kinderen, allemaal meisjes en inmiddels zijn er zes kleinkinderen. De kleinste is achttien maanden en is vaak bij opa en oma. Hij kan net lopen en dat betekent dat je ogen te kort komt om hem in de gaten te houden; het is vermoeiend maar ook erg leuk. Aan de leeftijden van de dochters merken we dat we ouder worden; de oudste dochter is nu 42. Deze heeft haar bruiloft nog op Rolduc gevierd.

Een maand huisarrest!

door Jo Kunnen

Ik herinner het me nog als de dag van gisteren. Het was op donderdagmiddag 14 april 1966. Ik zat in de derde klas. In Kerkrade was net een nieuwe grote evenementenhal gebouwd: de Rodahal. Over een paar maanden zou hier het Wereldmuziekconcours plaatsvinden. Om de akoestiek te testen moesten we allen 's middags naar de Rodahal, zodat daar in een volle hal allerlei geluidsmetingen konden plaatsvinden.

Na afloop gingen we met onze compagnie naar de snackautomaten naast IJssalon Capri. Terwijl we genoten van een kroket, stopte er op eens een Daf. Het was de Daf van de Baas. We verstijfden van schrik.

Hij draaide het raampje naar beneden en commandeerde ons om direct terug te gaan naar Rolduc. Bij aankomst kregen we staande op zijn kamer de wind van voren: "Jullie hadden daar niets te zoeken; jullie hoorden in de Rodahal te zijn." Dat we daar tot het einde waren geweest, hoorde hij van boosheid niet eens. We kregen een maand huisarrest.

Als geslagen honden daalden we de trappen naar zijn kamer af. Onbegrijpelijk, dat je je als vijftienjarige puber zo de les liet lezen. Om niets, om helemaal niets! Ik kan er nu nog boos om worden.

Het levensverhaal van **Chrit van Enckevort** (op Rolduc van 1961-1969)

Mijn na-Rolducse leven begon in 1969 met een lange luie vakantieperiode, weg van het internaatleven, weg van de examenstress. Er waren de nodige eindexamenfeestjes. Op een daarvan, bij Sjef en Piet Huijbers in Bergen, maakte ik kennis met Marije, een nichtje van hen. Na een onderbreking van ruim een jaar kregen Marije en ik opnieuw contact met elkaar en nu voorgoed. We zijn inmiddels 46 jaar getrouwd.

Zonde van de militaire dienst

Maar eerst moest ik nog in militaire dienst: in september 1969; lichte 69-5. Daar kan ik heel kort over zijn: een volkomen nutteloze tijd. Gelukkig lukte het me om 2 maanden van mijn verplichte dienstdaag af te knabbeln, onder andere met behulp van een ondersteunende brief van president Jochems van Rolduc! Daarom kon ik in november 1970, na 14 maanden dienstdaag, naar Groningen verhuizen. Een mooie studentenstad, compact, overzichtelijk en levendig. Vrij snel daarna kreeg ik weer contact met Marije en omdat zij na haar afstuderen werk vond als diëtiste in Groningen, woonden we vanaf 1972 samen.

Orthopedagogie en psychologie

De studie Orthopedagogiek, waarvoor ik me had ingeschreven, verliep voorspoedig. Ondanks een stevig student-assistentenwerk methodologie en statistiek in de doctoraalfase wonnen de praktijk en het Zuiden het van de wetenschap en Groningen. We verhuisden in 1976 naar Brabant, om beiden te gaan werken in Udenhout en te gaan wonen in Helvoirt.

Vincentius

Bijna heel mijn carrière werkte ik, overwegend met veel plezier, als orthopedagoog bij Vincentius, een instelling voor verstandelijk gehandicapte meisjes en vrouwen. In 1988 ben ik naast mijn werk in Tilburg psychologie gaan studeren. Tot het afstuderen in 1990. Op die manier werd mijn vakkennis weer opgeschud, wat binnen een kleine instelling met weinig collega's niet erg goed lukte. Ook toen heb ik het aanbod van mijn hoogleraar om te gaan promoveren naast me neergelegd en ben blijven kiezen voor de praktijk.

Qua gezondheid flink voor de kiezen

In 2009 koos ik voor het beëindigen van mijn loopbaan bij Vincentius. Nauwelijks 2 weken na die stap werd bij mij, plotseling, zonder noemenswaardige signalen vooraf, de diagnose invasieve blaaskanker gesteld. Dat maakte een ingrijpende operatie noodzakelijk, maar die ingreep heeft me nauwelijks geïnvaleerd.

Na een stevige revalidatieperiode kreeg ik eind 2010 het aanbod om op freelancebasis te gaan werken voor een zorgkantoor: in de hele regio Zuid-Nederland, van Maastricht tot Zeeland. Het vrijblijvende, afwisselende en verantwoordelijke karakter van het werk was bijzonder aantrekkelijk. Ik heb het met veel plezier tot voorbij mijn pensioengerechtigde leeftijd gedaan.

Nu volop genieten!

Nu geniet ik volop van kinderen en kleinkinderen, lezen, (race-)fietsen, wandelen, golfen, vrijwilligerswerk. Overigens eind vorig jaar ruw onderbroken door weer kanker, darmkanker deze keer. Ook daar ben ik weer zonder noemenswaardige klenscheuren vanaf gekomen.

En tenslotte: het lijntje met Rolduc hou ik vast via een reünieclubje, bestaande uit Loe Lamkin, Twan Geurts, Sjef Roex, Wim Wolters en Jacques Jochems, dat sinds enkele jaren met regelmaat bij elkaar komt. Zo hoor je nog eens wat!

Je toekomst wordt grotendeels bepaald door waar je wieg staat Jo Kunnen

Ongetwijfeld gaat dit gezegde voor ons allen op. Mijn keuze op 11-jarige leeftijd (!) om naar Rolduc te gaan heeft echter ook een bepaalde wending aan mijn leven gegeven. Had ik die keuze toen niet gemaakt, dan zou ik waarschijnlijk naar de Mulo in Weert zijn gegaan. Niemand weet, wat er dan van mijn leven terecht zou zijn gekomen.

Ik kijk overigens met plezier terug op mijn periode op Rolduc, hoewel ik met de bril van nu op zeker ook zaken heb gemist, zoals huiselijke warmte, persoonlijke aandacht en een onbevangen jeugd in een meer natuurlijke omgeving. Het was voor mij hard studeren om bij te kunnen benen; de verplichte studies (3 per dag !) hebben me zeker geholpen.

(op Rolduc van 1962-1969)

Maagdenhuisbezetting

Na Rolduc ben ik aan de Universiteit van Amsterdam verder gaan studeren. Het was een onrustige periode; de Maagdenhuisbezetting was net voorbij. Aan een wild studentenleven heb ik niet deelgenomen. Ik heb me vooral op mijn studie geconcentreerd. Omdat ik financieel afhankelijk was van mijn ouders en meewerkende broers en zussen, die zelf niet konden gaan studeren, voelde ik me daar min of meer moreel ook toe verplicht. Eind 1974 ben ik in de vakken Bestuurskunde en Openbare Financiën afgestudeerd.

Westrom

Na een aantal jaren bij de gemeente Breda te hebben gewerkt ben ik uiteindelijk in Swalmen verzeild geraakt. In totaal 35 jaren ben ik met veel plezier en voldoening in deze regio in de sociale werkvoorziening actief geweest. De laatste 10 jaren was ik algemeen directeur van Westrom, een fantastisch bedrijf, dat aan circa 2000 medewerkers met een beperking in diverse sectoren zinvol werk bood. Toen Jetta Kleinsma in 2013 de sociale werkvoorziening de nek omdraaide, ben ik gestopt. Ik had geen zin om hetgeen ik - samen met anderen - met veel zorg had opgebouwd af te breken.

Seksueel misbruik in de katholieke kerk

Tijdens mijn werkzame leven ben ik altijd bestuurlijk actief geweest. Met name non-profit organisaties (o.a. scholen, ziekenhuis, zorginstellingen) wisten me te vinden. Ik deed het met plezier. Veel tijd heb ik ook gestoken in mijn lidmaatschap van de Klachtencommissie seksueel misbruik in de katholieke kerk, die naar aanleiding van de Commissie Deetman is ingesteld. Een aangrijpende klus.

Windenergie

De opwarming van de aarde baart mij al jaren grote zorg. Sinds 2012 ben ik als bestuurslid actief voor de Coöperatie Zuidenwind (www.zuidenwind.org). Op dit moment heeft deze vereniging één windmolen gerealiseerd; eind 2020 hopen we als coöperatie in Limburg over vijf windmolens te beschikken. Deze vijf molens produceren dan jaarlijks 45 miljoen kWh groene stroom, voldoende voor circa 16.000 huishoudens. Bij onze windmolen in Neer ontvang ik bijna wekelijks scholen, verenigingen en andere gasten. Sinds 2015 mag ik als 'gecertificeerd molenaar' gasten, die avontuurlijk in een windmolen naar boven willen klimmen, begeleiden en weer veilig terug op aarde brengen. Zo probeer ik mijn steentje bij te dragen aan een leefbare wereld.

Met enige regelmaat geef ik daarnaast al jaren lezingen over diverse onderwerpen, waaronder Klimaatverandering, Windenergie, Seksueel misbruik in de katholieke kerk, maar ook over Jo Gijzen, een omstreden bisschop.

K3 en dan bedoel ik niet die meidengroep

Op 8 maart 1969 heb ik in K3 in Kerkrade tijdens de afsluitende dansavond ter gelegenheid van de Vastenactie voor Malawi mijn vrouw Marlies leren kennen. We zijn sedertdien twee dochters, twee schoonzonen en vier kleinkinderen rijk. Ook deze kroost vraagt natuurlijk de nodige aandacht.

Al met al kom ik regelmatig nog tijd te kort. Mijn leeftijd gebiedt me echter ook om langzaam enkele stapjes terug te doen. Zo realistisch probeer ik wel te zijn. Het samenstellen van deze nieuwsbrief is voor mij dan weer een ontspannen activiteit.

Tenslotte nog een paar mededelingen

Tot op heden ben ik er nog niet in geslaagd om de volgende jaargenoten te bereiken:

Fred Bloemink, Hans Coerver, Jos Creusen, Jacques van Ham, Frans Hendricks, Gerard Kaelen, Leon Slangen en Joost Vermeer. **Mocht iemand een spoor hebben, laat het me even weten.**

Het Reüniecomité Rolduc heeft me helaas laten weten, dat zij op basis van de huidige privacywetgeving geen informatie over deze personen, voor zover bij hen bekend, met mij kunnen delen.

Wie beschikt er over een klassenfoto van de eindexamenklas uit 1970?

Verder zal ik over tien dagen iedereen een lijst met mailadressen van alle jaargenoten die eerder met een plaatsing op deze verzendlijst ingestemd hebben, toezenden. Mocht er iemand alsnog bezwaar hebben, **dan hoor ik dat graag vóór 18 november 2019.**

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt periodiek ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep.

Contactpersoon: Jo Kunnen / mail-adres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446